

Въпросътъ за литературнитѣ влияния върху Славейкова е любопитенъ и като литературно-исторически и като психологически фактъ—Славейковъ е примѣръ за голѣмо духовно и художествено възможване чрезъ постоянно общуване и сродяване съ най-разнообразни творчески духове. (По-нѣкога заема и отъ незначителни писатели — напр. отъ русина Крестовски сюжета на „Фрина“). Вземто, обаче, съ малки изключения,<sup>1)</sup> винаги асимилира, прави го свое притежание. За това то, и когато е дори заетъ изразъ или образъ (сравнението въ „Кървава пѣсень“, съ пѣтника: „Но както пѣтника по върли стрѣмнини, възйетъ на връхъ високъ, оглежда тамъ отгоре подъ себе си далечъ разгърнати простори“, ... заето отъ Нитче респ. Шопенхауера, или това въ „Ралица“: „А вихърътъ катъ пѣтникъ закъснѣлъ, | на прозорцитѣ блѣскаше, виеше...“, навѣяно отъ Пушкина: „То какъ путникъ запоздалый | вдругъ въ окошко застучить“. (Зимный вечеръ), или образа на Балкана въ „Кървава пѣсень“, повлиянъ отъ Ботева), не се чувствува като чуждо: органически се е срастнало съ другия материалъ. Въ това отношение следва много по-голѣмитѣ отъ себе си, използвали чужди сюжети, образи и пр. (Шекспиръ, Гете, Пушкинъ и др.

Две качества обуславятъ успѣха му въ това отношение: изключителната възприемчивостъ на неговия духъ и оформеността, опредѣлеността на писателската му личностъ. Особено безъ последната той не би постигналъ нищо — загубилъ би себе си срѣдъ хаоса отъ многото външни влияния.

---

<sup>1)</sup> Влиянието на Нитче, напр. върху „Кървава пѣсень“.